

Fredrik Persson Winter

Karma

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het geluid van het journaal vanuit de woonkamer bereikte Kristina Stare als irritant gemurmel en verstoorde haar ongeruste gedachten. Ze keek uit het raam. Voorbij de troebele straaltjes regen langs het raam strekte Trollhättan zich uit aan de overzijde van de rivier. De lichten van de huizen aan de boulevard glinsterden en werden langer over de rimpelingen van het wateroppervlak.

Ze stond in een donkere kamer. Kristina had hier geen licht nodig, ze kende de kamer als haar broekzak. De geuren waren er, net als de grijze schaduwen van verschillende kussens, poppen, boeken en de gitaar die in het rek tegen de wand stond.

Alles was zoals gewoonlijk. Alles stond op zijn plaats. Het enige wat niet in de kamer was, was Mira.

Het voelde als een eeuwigheid dat haar dochter verdwenen was. Twee dagen. Al twee dagen geen contact. De wangen van Kristina waren nu droog, maar haar gezicht voelde dik en opgezwollen aan door alle tranen. Dit ogenblik was het eerste rustige moment dat ze had nadat ze meteen de politie had gebeld om haar dochter als vermist op te geven.

De politie. Kristina kon het niet nalaten om te glimlachen. Tot nu toe waren ze nog niet van veel nut geweest. Natuurlijk hadden ze de zoektocht georganiseerd en over de vondst in het bos verteld voordat de pers het wereldkundig had gemaakt. Maar hoewel ze veel middelen voor de zoektocht hadden ingezet, waren het vrijwilligers die het geraamte in het jackje van Mira hadden gevonden. Vrijwilligers waren meestal discreet, maar in tegenstelling tot de politie was er altijd

wel iemand die door sensatielust werd gedreven.

Eigenlijk begreep ze hen wel. Haar eigen carrière was gestoeld op het feit dat er altijd iemand bereid was meer te vertellen dan hij of zij zou moeten.

Kristina Stare was schrijver, de onbetwiste koningin van de true crime, thrillers gebaseerd op echte gebeurtenissen. Haar boeken waren uniek, omdat ze niet alleen de waarheid dramatiseerde, maar er ook zaken in verwerkte die niet waren voorvallen. Ze vulde de hiaten met fictie. De boeken waren al populair nog voordat ze geschreven waren en verkochten fantastisch goed.

De politie was gedwongen geweest om feiten aan de pers door te geven zodra het internet overspoeld werd met het beeld van een grijsbruine schedel die uit de capuchon stak van wat het jackje van Mira zou kunnen zijn. Als het niet een modern donsjack was geweest, had het geraamte eruitgezien als een pas opgegraven archeologische vondst. Zo'n beeld verspreidt zich als een lopend vuurtje via internet. De leider van het onderzoek, Josefin Jansson, had vlak voor het journaal van zes uur gebeld en haar sympathie betuigd met de situatie van Kristina. Die werd er niet beter op toen het beeld naar buiten kwam. Dat was meer dan twee lange uren geleden. Tijd die Kristina in de kamer van Mira had doorgebracht, alleen in de stilte met haar eigen gedachten.

Eerst had ze als in shock gereageerd. Ze was op de automatische piloot naar de kamer gegaan, ze trilde over haar hele lichaam en was met haar rug tegen Mira's bed gaan zitten, met haar benen uitgestrekt. De zoektocht naar haar vermiste dochter had een geheel nieuwe wending gekregen met de opmerkelijke vondst. Haar hele bestaan stortte in elkaar in de donkere kamer terwijl het nieuws op de nationale tv werd uitgerold.

Ten slotte had ze zich met veel moeite opgehesen en bleef ze voor het raam staan. Maar ze had niet gehuild. Ze hilde nog steeds niet. De regen stroomde met lange strepen over het raam. Dat waren genoeg tranen voor haar.

‘Lieverd?’ klonk een gedempte mannenstem vanuit de deuropening. Het was Johan. Ze antwoordde niet, bleef alleen maar uit het raam kijken. ‘Lieverd, hoe is het?’ vroeg haar man weer, en hij deed een paar stappen naar voren de kamer in. Voorzichtig, alsof hij bang was haar te storen.

‘Wat denk je?’ fluisterde ze, en ze voelde dat hij achter haar bleef staan. Zijn gestalte weerspiegelde in het glas als een geestverschijning.

‘Kan ik iets doen?’ vroeg hij.

Kristina schudde bijna onmerkbaar haar hoofd en ze sloeg haar blik neer.

‘Mag ik je omhelzen?’ vroeg hij. Zijn stem brak.

Kristina keerde zich om. Hij was altijd slank en slungelachtig geweest. Nu zag hij er door de stress uitgemergeld en hologig uit. Zijn gezicht was op sommige plekken ongeschoren. Hij trok zich de situatie veel erger aan dan zij.

‘Waar is dat goed voor?’ zei Kristina. Toch ging ze naar hem toe en liet hem zijn armen om haar middel slaan. Ze voelde zijn vochtige adem in haar nek en hoorde dat hij zijn tranen niet meer kon tegenhouden. Af en toe voelde ze hem schokken en diep inademen.

‘Wie doet er nu zoiets?’ zei hij na een tijdje. ‘Wie wil ons meisje kwaad doen?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Kristina. Ze voelde dat het gat in haar borst groter werd en zich vulde met een doffe, intense angst. Hoe lang zou het duren voordat iemand zich zou afvragen waarom Mira’s jack was teruggevonden met een geraamte erin? Hoeveel menselijke geraamten lagen er in de bossen langs de rivier?

Kristina huiverde van onbehagen. Hoeveel tijd zou er nog overheen gaan voordat de politie in de gaten zou krijgen dat het geraamte de resten van Anna Fridhemsson waren?

Ze probeerde te ontspannen, maar het lukte niet. Haar spieren spanden zich samen tot pijnlijke bolletjes. In plaats daarvan streelde ze mechanisch Johans rug zodat hij weer rustig

zou worden. Zelf zou ze pas kunnen ontspannen als alles voorbij was en Mira weer thuis zou zijn. Maar ze wist dat dit nog maar het begin was. ‘Zeiden ze op tv iets wat we nog niet wisten?’ vroeg ze fluisterend.

Johan zuchtte en maakte zich los uit haar armen. ‘Nee. Het zoeken gaat verder. Maar...’ Johans stem stokte en hij deed een hand voor zijn ogen terwijl hij probeerde zich te vermannen. Hij jammerde toen hij verderging. ‘Maar nu zijn ze ervan overtuigd dat iemand haar heeft meegenomen.’

‘Maar ze weten verder niets?’

‘Nee.’

Kristina deed haar hoofd naar achteren en keek omhoog naar het donkergrijze plafond. ‘Het is zo vreselijk dat je niets anders kunt doen dan wachten.’

Want wachten was het enige wat ze konden doen. Kristina sloot haar ogen en overtuigde zich ervan dat het nu alleen maar sneller zou gaan. Dat moest gewoon. Ze zou het niet lang kunnen volhouden, maar ze was gedwongen om het uit te houden.

2

Kristina leidde Johan voorzichtig naar de woonkamer. Hij plofte als een zak aardappels op de bank. Alle lampen waren uit, alleen het schijnsel van de tv viel op zijn gezicht en maakte de holttes onder zijn ogen nog dieper.

Kristina wierp een blik op het scherm. Het nieuws had plaatsgemaakt voor een of ander opgewekt zondagmiddagprogramma. Tot nu toe waren de media er nog niet achter gekomen dat de dochter van de nationaal bekende schrijver vermist was. Vroeg of laat zouden ze dat doen. Vroeg of laat zouden ze Kristina te pakken proberen te krijgen voor commentaar, maar die storm was tot dusver nog niet opgestoken. Niet eens haar agent of haar pr-bureau wist het.

‘Zet de tv uit,’ zei ze, en ze liet zich naast Johan neerzakken, terwijl ze probeerde niet te luisteren naar die schlagermuziek. ‘Ik kan niet tegen die rotzooi.’

Johan pakte de afstandsbediening en deed de tv uit. Hij bleef voorovergebogen zitten met zijn handen voor zijn gezicht en ademde zwaar om niet te gaan huilen. Een poosje was geen van beiden in staat om iets te zeggen. Kristina's blik viel op de boekenkast. Op de bovenste plank stonden verschillende uitgaven van haar werk te pronken. Veel waren in een taal die ze zelf niet kon lezen, vertaald door mensen die ze niet had ontmoet. Ze schudde haar hoofd. Haar gedachten dwaalden af naar wat ze zou zeggen als de pers van zich zou laten horen.

Ze kon toch niet dezelfde nonsens uitkramen als de laatste keer dat er een journalist was. Het was voor een huisreportage

voor een damesblad, ze was vergeten voor welk. Het enige wat ze zich herinnerde, was dat Johan en zij als een stel gekken de dagen daarvoor hadden schoongemaakt, alles moest er perfect uitzien. Het kon er toch niet uitzien als een gewone, rommelige dag bij de true-crimekoningin van Zweden? Ze moest de glamour immers hooghouden.

Hoewel ze daar eerst om had gevraagd, kreeg ze er niet voor betaald. Ze had het toch tegen haar zin geaccepteerd en gehoopt dat het daarna hogere royalty's zou opleveren. Dus ze had de journalisten met een grote glimlach verwelkomd en op alle vragen geantwoord. Nu kreeg ze een droge mond als ze er alleen maar aan dacht om iemand te moeten vertellen wat er speelde.

Toen al waren er geruchten geweest dat het misschien niet allemaal goud was wat er blonk bij Kristina Stare. Haar opgeruimde huis verborg de rommel achter de deuren die de fotograaf niet open mocht doen. Die was weggestopt in de kledingkasten en onder het tapijt was geveegd. Op dezelfde manier verborg ze haar problemen onder een dun laagje vernis dat elk moment kon barsten. De boeken verkochten goed en true crime was het nieuwe misdaadgenre. Haar boeken raakten een snaar bij uitgeverijen en lezers over de hele wereld en met haar inkomsten was niets mis. Het probleem waren de uitgaven. Kristina had dure gewoonten. Steeds maar nieuwe kleren en sieraden, gezichtsbehandelingen en botox. Ze kon het zich in de komende jaren nog niet permitteren om tekenen van veroudering te vertonen. Ze zou eigenlijk haar fitnessabonnementen moeten gebruiken, maar ze prefereerde lange wandelingen boven zweterige sessies met een personal trainer, en voorlopig hielpen die haar om in vorm te blijven.

Daarbij kwamen ook hoge rekeningen van cafébezoek zo gauw ze zich tussen haar vrienden in de schrijverselite begaf. Beroemd zijn kostte geld en als de uitgaven voor cafébezoek te hoog werden, compenseerde ze die met aankopen van interieurdetails voor het huis, eigenlijk vooral om Johan te la-

ten zien dat niet alles aan feestjes en partijen werd uitgegeven.

Maar met het kwade kwam er ook iets goeds. De verdwijning van haar dochter, vooral de macabere wending met het ge-raamte, zou ondanks alles goed zijn voor de verkoop. Dat wil zeggen als het bekend werd dat het háár dochter was die ergens in een gat gevangen werd gehouden. Of... O, shit, hoe kon ze zo denken? Ze schudde haar hoofd en legde haar hand op Johans schouder.

‘Je bent al bijna twee etmalen wakker,’ zei ze zacht. ‘We zouden misschien moeten proberen te slapen.’

‘Dat gaat niet,’ antwoordde Johan. Zijn stem klonk hees. Hij keek op en ontmoette Kristina’s blik. ‘Wie doet zoiets zieks?’

‘Ik wou dat ik het wist.’

‘Maar jij schrijft toch over kwaadaardige mensen?’

Kristina keek naar het plafond en ademde zwaar. Dat was waar. De mensen over wie ze schreef, hadden veel ergere dingen gedaan. Had dit haar vermogen om iets te voelen afgestompt? Maar zij was toch degene die hen hierdoorheen sleepte? Het leek of Johan moeite had om zelfs maar samenhangend te denken.

Betekent dit dat hij meer van Mira houdt dan ik?

Misschien. Blijkbaar. Ze verwierp de gedachte. In plaats daarvan streefde ze Johans schouder weer om hem op te beuren. Het voelde vals.

‘Ik kan hier niet gewoon blijven zitten, ik moet iets doen,’ zei ze. ‘Wat frisse lucht happen. Proberen te schrijven. Wat dan ook, maar niet hier in het donker voor me uit zitten staren.’

Zoals Mira doet.

Johan keek naar de tv die uit stond. Het scherm glansde zwart in het donker. ‘Doe wat je wilt. Ik blijf hier.’

‘Wil je een plaid hebben?’

Hij knikte. Kristina pakte een van de plaid's die over de rugleuning hingen en legde die om zijn schouders. Ze ging op haar knieën voor haar man zitten.

‘Ze gaan haar vinden,’ zei ze met alle overtuiging die ze kon opbrengen. Ik weet dat het nu moeilijk voor te stellen is, maar ze gaan haar vinden. Oké?’

Johan deed zijn ogen dicht om zijn tranen te onderdrukken. Kristina pakte zijn handen vast en kneep erin.

Laat dit alsjeblieft gauw stoppen.

3

Kristina liet Johan achter op de bank en ging naar haar werk-kamer. Ze ging voor de computer zitten en opende Word. Het manuscript van *Karma* vulde het beeldscherm. Haar hand zocht naar de handgreep van de la en als bij toverslag stonden er een beduimeld glas en een halflege fles wodka naast het toetsenbord.

Ze schonk het glas in en nam een paar flinke slokken. Het brandde vreselijk in haar keel, ze spoelde het weg met nog een slok. Ze hoestte en reikte weer naar de fles, maar ze hield zich in. Het licht van het scherm weerkaatste in het vocht dat nog in de fles schommelde en verleidelijk naar haar knipoogde. Deze keer kon ze een vuist maken en haar hand terughalen voordat ze de hals van de fles weer zou strelen. Ze sloot haar ogen en haalde diep adem. In, uit. Deze keer mocht hij niet winnen. Dan zou alles mislukken.

Zij en de fles hadden een destructieve relatie. Af en toe kon ze zich ervan losmaken, lang genoeg om iets te produceren, maar de fles was een opdringerige minnaar en al gauw belanden ze weer in bed. Naar buiten toe lukte het haar meestal om het eruit te laten zien alsof Johan haar enige liefde was. De fles wist wel beter.

Ze plaatste haar vingers op het toetsenbord en begon woorden op het beeldscherm te produceren. Wat er verscheen was niet haar beste werk, maar dat maakte nu niet uit. Ze moest nu schrijven, meer dan ooit. Ze had het nodig om haar lichaam te verlaten, even aan de koude werkelijkheid te ontsnappen en een onzichtbaar deel van de tekst te worden. Als de tekst vloei-

de zoals die zou moeten, kon ze daar haar toevlucht zoeken, in de ruimtes tussen de woorden. Als ze de grond onder haar voeten zou verliezen, zou de fles haar op avontuur meenemen. Zou die drama en aandacht opeisen.

Ze stond met één been in de realiteit en met het andere ergens anders. Ze prees zich gelukkig dat anderen bereid waren te betalen om in haar fantasieën te delen, ze te consumeren in de vorm van boeken, luisterboeken en films.

De woorden groeiden uit van kleine zwarte punten op het helder verlichte scherm tot het begin van een onwaarschijnlijk verhaal. Nog onwaarschijnlijker dan de vreemdste misdaden die ze fictionaliseerde, maar wat maakte dat uit? Deze keer had ze haar gewone research vervangen door iets wat haar na aan het hart lag. Haar ogen vulden zich met tranen. Al op de eerste bladzijde had ze ervoor gezorgd dat het slachtoffer een jong en weerloos meisje was. Dat de kwaadaardige persoon die haar had meegenomen, een perverse man moest zijn. Zo verdomd achterhaald. Toch glimlachte ze. Ze zou het sleetse cliché gebruiken om de lezer mee te slepen in iets wat nog donkerder was.

Ze pakte haar notitieboekje om wat losse ideeën op te schrijven. Iets rammelde toen de sleutel die ze als boekenlegger gebruikte tussen de bladzijden vandaan viel en op de vloer belandde. Ze pakte hem op en leunde achterover, hield het rode plastic plaatje vast en liet de sleutel voor haar gezicht slingeren terwijl haar gedachten de vrije loop namen. Ze had de sleutel een paar jaar geleden van de gemeente geleend toen ze onderzoek deed en hem nooit teruggegeven. Er had toch niemand om gevraagd. Ze zuchtte en leunde naar voren om te lezen wat ze had geschreven. De tekst staaarde haar aan als een spiegel. Ze haatte zichzelf om haar donkere gedachten en wenste even dat ze niet het vermogen had die in woorden te vatten.

Mensen zoals zij zouden niet mogen leven. Ze slikte moeilijk en keek weer naar de fles. De destructieve gedachten keerden altijd weer terug en noch het schrijven, noch de drank kon ze

weghouden. Het hart pompte alcohol door haar lichaam en vervulde haar met schaamte, schuld en angst. Ze was erbij geweest toen het gebeurde. De leugen was haar idee geweest. Ze deed haar handen voor haar gezicht en liet de tranen komen. Ze maakten haar palmen nat en stroomden over haar hele gezicht, drupten van het puntje van haar neus. *Er moet een einde aan komen.*

Op het scherm voor haar brandde het woord *sterven* in haar oogzenuw en kietelde haar reptielenbrein. De schuldigen moesten sterven. Daar zou zij voor zorgen. Maar eerst moesten alle karakters ten tonele gevoerd worden.

4

‘Ik ben in elk geval blij dat ik nooit jouw achternaam ben gaan dragen.’

Robert Silver keek op van zijn papieren. De staalblauwe ogen van Jessika Lööf waren zoals gewoonlijk zwaar opgemaakt. Hij kon zich niet veel momenten herinneren dat ze haar gezicht niet onder een laag met verschillende producten had verstopt om haar schoonheid te benadrukken en om alle gebreken te verbergen. Hij bedacht nu dat haar gezicht net zo was als de opmaakpop die de meisjes op de basisschool hadden. De beelden van roodachtige plastic wangen passeerden voor zijn ogen de revue.

Jessika knipperde met haar ogen en bracht hem weer naar het hier en nu.

‘Je beseft toch wel dat die naam klinkt als die van een verdomde piraat?’ zei ze, en ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Of als een goedkoop sigarettenmerk.’

Robert bracht zichzelf met een zucht in herinnering dat ze gauw zijn ex-vrouw zou zijn. Dat wil zeggen, als de scheiding achter de rug was. Nu ze in zo’n bui was, voelde dat niet als een gemis.

‘Wat heeft dat ermee te maken?’ Hij legde de pen weg. Tussen hen op de tafel lagen stapels rekeningoverzichten, taxatierapporten van het huis en een voorlopige versie van de boedelscheiding, die hij zelf had geschreven. Hij had het gebaseerd op een voorbeeld dat hij van internet had gehaald.

‘Niets,’ zei ze, en ze richtte haar blik op het raam. Ze konden een glimp van de zee zien. Vanaf de achterkant, bij de barbe-

cueplek, strekte het uitzicht zich uit over de daken richting de scherenkust van Göteborg.

Het was een mooi huis op stand in Långedrag. Een duur huis, en nu moest het verkocht worden. Robert slikte de bitterheid weg. ‘Gaan we dit nu doen? Of hoe zit dat?’ zei hij. Niet omdat hij dat wilde. Zij wilde scheiden, hij niet. Hij was als het ware inwisselbaar. Jessika had vast en zeker al een nieuwe man gevonden. Eentje met natuurlijk meer geld dan Robert. Een alledaags iemand zou nooit goed genoeg zijn geweest.

‘Mijn ouders hebben een advocaat voor me geregeld,’ zei ze. ‘Een góede advocaat, in tegenstelling tot sommige anderen.’ De blik die ze Robert toewierp, sneed door zijn ziel.

Hij wist heel goed dat hij geen goede advocaat was. Dat kon hij gewoonweg beamen. *Ik heet Robert Silver en ik ben een slechte advocaat.* Toch deden de woorden van Jessika pijn. Ooit had hij op iets anders gehoopt. Nu zat hij vast. De cliënten van Robert hadden geen andere keuze. Hij was gewoon de advocaat die ze kregen toegevoegd. Ze hadden iets stoms gedaan, in een dronken bui iemand geslagen, misschien een roofoverval gepleegd voor geld om drugs te kopen, en waren toen opgepakt. Robert kreeg zijn cliënten toegewezen volgens de lijst van de rechtbank. Niemand koos hem zelf, het was niet zoals bij de succesvolle advocaten met betalende cliënten. Om maar niet te spreken van degenen die met ondernemingsrecht werkten en royale honoraria van hun cliënten konden vragen.

Dus ze zaten daar met gebogen rug in de rechtszaal terwijl Robert Silver, de slechte advocaat, datgene deed waar hij het slechtst in was. Hun misstappen werden in de rechtszaal opgevoerd en Robert diende zijn rekening in. Het maakte niet veel uit wat hij deed, het was toch niet aan zijn fantastische juridische vermogen te danken wanneer zijn cliënten een keer vrijgesproken werden. Een blinde kip vindt ook weleens een graankorrel, net zoals hij had gedaan met Jessika Löf, de vrouw die hem ging verlaten. Hij had in moeten zien dat het

geen stand zou houden. Hij had zich laten verblinden door haar schoonheid, haar klaterende lach, haar stralende glimlach. Het platinablond haar dat perfect over haar schouders viel. De façade van exclusieve make-upproducten.

‘Wat heeft dat te betekenen?’ zei hij.

‘Dat betekent dat je het kunt vergeten dat ik jouw overeenkomst ga ondertekenen.’

‘Ik dacht dat we het eens waren.’ Robert zuchtte nog een keer.

‘Ja, maar dan had je het mis. Zoals gewoonlijk.’ Jessika keek in het rond. Haar mond was een smalle streep.

Hij volgde haar met zijn blik terwijl ze naar het raam liep en haar rug naar hem keerde.

‘Mijn advocaat neemt contact met je op,’ zei ze. ‘Je zult niet zoveel meekrijgen als je misschien had gedacht. Wat een geluk dat ze mij herinnerde aan de huwelijksvoorwaarden.’

‘Ik heb echt niet geprobeerd om je een loer te draaien,’ zei Robert. ‘Ik heb er namelijk rekening mee gehouden in de boedelscheidingsovereenkomst.’

Jessika antwoordde niet, draaide zich niet eens om. Haar kilte houding deed Roberts oren suizen. Ze was altijd leuker, een beetje slimmer dan hij geweest. Vooral haar familie had altijd achter haar gestaan en Robert nooit in hun midden opgenomen. Hij was te veel een parvenu. Ze hadden alleen maar met hun hoofd geschud toen hij Advocatenkantoor Green had verlaten, een van de grootste in Zweden op het gebied van ondernemingsrecht, om zijn eigen strafzakenkantoor op te zetten. Ze wisten net zo goed als hij dat strafzaken lang niet zoveel geld opleverden als handelszaken. Geen seconde geloofden ze zijn verklaring dat hij op eigen kracht wilde gaan werken en niet meer van een zilveren dienblad wilde eten. Toch bleef hij hardnekkig deze leugen volhouden, alsof hij zichzelf wilde overtuigen.

‘Ik moet nu gaan,’ zei Jessika.

‘Maar je kunt toch niet zomaar weggaan, we moeten dit toch oplossen?’

Jessika haalde haar schouders op en liep de kamer uit zonder nog iets te zeggen. Robert bleef aan tafel zitten.

Zodra hij de buitendeur hoorde dichtslaan, kon hij zich niet langer goed houden. Hij schoof de papieren van het witte tafelblad zodat ze op het parket dwarrelden. 'Shit,' zei hij in zichzelf, en hij verborg zijn gezicht in zijn handen. Hij trilde. Hij kon op dit moment zijn gevoelens niet goed van elkaar onderscheiden. Het kon woede zijn, of verdriet. Het maakte niet zoveel uit. Tot een paar weken terug had hij in elk geval Jessika, de vrouw van wie hij hield, gehad, en het huis waar hij van jongs af aan van had gedroomd. Nu had hij niets, niet eens een plek waar hij naartoe kon gaan.

Hij zat te midden van de papieren die hij om zich heen had gegooid en rekende uit hoeveel dagen hij nog had voordat hij gedwongen zou zijn naar zijn kantoor te verhuizen om de kosten te kunnen betalen.

Daarna verliet hij de rommel bij de tafel en deed de grote tv aan de wand in de woonkamer aan. Hij wist niet wat hij op zou zetten en zapte gewoontegetrouw naar het nieuws. Hij plofte op de bank.

Het nieuws ging over het vermiste meisje in Trollhättan. Ze hadden een geraamte in het bos aangetroffen. Robert kreeg een droge mond, maar hij had geen dorst. Hij was alleen maar moe. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij zo moe was geweest.

Na twee dagen vruchteloos zoeken naar het meisje hadden vrijwilligers een oud geraamte gehuld in het rode jackje van het meisje gevonden.

Robert moest zijn best doen om te slikken.